

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Het onvermijdelijke

Vorige zomer vloog mijn auto de deur uit. Ontslag op staande voet. Omdat ik – o cliché – anders wilde gaan leven. Omdat het ding een fikse aderlating was, dat ook en niet in het minst. Maar óók omdat ik mij de voorbije jaren vooral binnen mijn geliefde Gent beweeg en daar eigenlijk geen stalen karos nodig heb. Ik doe nu zowat alles per tweewieler. Dat blijkt overigens heilzame effecten te hebben. Het helpt mij het hoofd leeg te maken, de haren in de wind en de door Max Richter herwerkte *Vier Seizoenen* van Vivaldi in het oor. Al trappend ben ik ook een bescheiden aantal kilo's kwijtgespeeld, wat dan weer de aerodynamica van mijn lijf ten goede komt. Mijn lijf. Daar zijn wel wat ontboezemingen over te doen. Je leest altijd over vrouwen die een haat-liefdeverhouding hebben met hun lichaam, maar slechtst uiterst zelden over mannen en hun onzekerheden. Onder mannen, onder vrienden, wordt er met geen woord gerept over onze fysieke besognes. Ook niet onder de gevoeliger exemplaren waartoe ik mezelf reken. Harige ruggen, flaporen, haperende piemels (en hun formaten), bierbuiken, spataders ... in onze gesprekken op café of aan de knisperende barbecue in de tuin blijft het onontgonnen terrein.

Als ik er al eens met iemand over praat, dan eerder met een vriendin. Waarop ik niet zelden te horen krijg: “Jullie mannen hebben geen klagen, jullie worden vaak beter en knapper met de jaren en jij al zeker. Kijk maar naar die peper-en-zouthardos van

jou. Wie zwicht daar nu niet voor? Voor ons vrouwen gaat het alleen bergafwaarts.”

Twee dingen daarover. Ten eerste zie ik heel wat vrouwen rondom mij heel mooi ouder worden. Ik zeg ouder, niet oud. Mijn zus, een schare nichten, mijn lief, vriendinnen H., E. en S. in het verre zuiden: het zijn veertigers en vijftigers die allemaal om door een ringetje te halen zijn. Uitstraling en charisma te over. En dan heb je mijn moeder van 73 nog niet gezien. Feit: wij mannen, wij zien al die rimpels die vrouwen menen te ontwaren níet. Laat staan dat we ze tellen.

Ten tweede: ik, beter worden met de jaren? *Say what?* Ik zie de haren die zich de afgelopen jaren op mijn rug nestelden. Én de stugge op het puntje van mijn neus. Ik zie mijn zwembanden en bierbuikje. Of de nagel aan de grote teen die ooit – gehuld in kinderlijke sandalen – tussen het tandwiel en de ketting van mijn fiets terecht kwam en sindsdien als een zielenpoot door het leven gaat. Over mijn jongeheer wil ik het zelfs niet hebben. Er zijn grenzen. Meer nog dan wat ik zie, is er wat ik vóél: de haperende rechterknie en -heup bij strandwandelingen, de pijnlijke rug en, jawel, het libido dat al eens sputtert van pure vermoeidheid. Het zou verdomme verfrissend zijn andere mannen es te horen over hun kleine en grote akkefietjes. Maar wij venten, wij zwijgen als vermoord. Wij vermijden. En verzwijgen zo medeplichtig het onvermijdelijke. ■

FOTO JOEL HOYLAERTS/PHOTO NEWS